

Pacific Herold.

Sal. 25.

Tapum og Verhandl. Wahl. 119

So. 14 St. 2. Juli, 1915.

No. 27

Kenslighed, Orden, Legemæssighed,
Selvst.

(Vifte Lærke.)

Bogen bader nogeninde sit eget Vejne, men plejer nu nederbøger det. Eph. 5, 29.

En Moder maa lærge for, at den bedste Barns Legemer bolbes fra rent form midtigt, og at Barnet er forsonet med icke ren Luft. Det maa ikke blive furt af dig nu til Barn og dig ikke staar hvæn Dunit ud af Partnemærket. Luft og Vand har Gud givet os i Overflod, da folier ikke Penge; har du ejen fraa Lid og hæn Maad, joet dog var al halfe Verden og dig joel Legemlig Hæmed og fund Luft. Den Lid, du ber til anvender, er bedre brugt end mangen tro, os halfer eigeble Alerter, end de føle under Arbeider. Hæmedighed og Elbodenfærdighed, joa Legemet er unget, Mæderne lare, Mæder belægt, og alt det øvrige ligesaa. Højt oher sig jom Strætfade ind hæde i Syd og Norga. Det kan saa komme Samleghedet at las Barnet udskift, naar man har blot det en Rum hæde til Dag og Nat, saale for Dame og Døm, og det kan overkomme os af helle Minde og Utrædest, naar man for Hældighed nægter har Umbotte for sig leis og Verne. Men Maab og Kenslighed kan udrette meget, overvænde helle Bonde ligesaber i jom Hæmede og troede fættiglig Rør med den Hjemmet Hæmed og behageligt Velind — Øver hærgeligt er det ikke stundom at finde Inuu Æren i næne Øster Hånd over hele Legemet, saa man ikke fort kører det paa Hæmen uden at tilfæde et hæfende Verdsle, — høje værdsægt af Je frøs, ofte Mæde uddelige Glædshorn hæle som Engle i helle jærgelige Drøg — Hør nuar man betænker, at denne idre Hæmed hæft er Billedet af Fættedrenet Sjæls-Hæmed, som Barnet indgår med Mæderne! Dermed findes man også sommetider usædvanter og fættige Æren saa ræng, at det er en Vært at se. Ja, det gør en nuar man til, og der funs vis paa der er en Verdenselte heri. Dag ofte vilde sat traadet i Æren om Hæmen, hæftet bold Hæftet og Blæderne

Hæfset fra hæft af som en uænligig Regn, hoc vil du aldrig mere komme træbet i næne Hæder og Hæmede Pæff; og Jaaden Hæmed i Fal hæve mere Gæon til Hæmeder og Hæus Træff, end du selv oel eller borhæft. Hæmmeden fant man og nuo sine for endnuqæla og vil hæftet for blæft og flat, men Jaaden er Hædmere, mens dermed Hæmed i Hæde og Hæder er altfor højt.

Hæld dit Barn i Hænde, men holde en arbenlige Hæder hæde og Nægne, hæv lamelige, som bin Stend og Elling Hæder, Hæderne maa ikke hænge Hæde og forlænde sat Hæmed, men vel vinkel og lappede hænde. Barnet sju har godt af at oplevet. Allesaf en Maadning Hæderne fordi den er Hæld, og ikke istil den Hæde uden Hæder til den Indet af Hæppen. Ogtaa bette har sin hære Verhæning og dobbt Hæmedighed for Barnets Hæmed. Hæld ikke mædehæderne aler Hæmede sine Æraa har Hæde. Hæde. Tæs og ligende, lad dem ikke alde hæf. Hæmedighed paa næde om Hæmed, ikke uden fættesig Hæder og Hæppen alde af alde eller arbeide Hæde Æraa er blæsen hæfende for Hæde Hæmed af dees Hæfslit. Ære hæde blot en Væp paa Hæderne. Eller Æret, ombragt Hæde, eller en Æraa og Æret, som Barnet sju Hæde ure Hæboldt at hætte, hævret det Vergues Hæmed, der ved sig Hæmedehæder gif hæft. Men den anden Æde skal hæller ikke Barnet hæde hæmedes Indledet, al det ei taner Ensten uden Solfin og Verne. Hæde det almindelig Det og lad det hæde daglig hædes alde i allelags Hæft. Hæft naar de Hæder Hætte, 3—4 dage gænde, dermed til Barnet indhæftede Hæmed og Hæmed.

Om Æftenen Hæf det nocht gæde Ha af og lægge hæde Hæder paa det et ikke plads ærdestig, om Æren hæm hæm hæde sig dem roft og mæntet; det hæf varmed til hæft af Hæde sig i hæf tædig Hæder som mælt. Ses er det godt, at det lægger Ha og funs op i hæftent Tid, naar Hæf Hæmede eller andre Ærtenhæder trænger til af frænde Hæft. Hæft det, Barnet vørnes til af den Æden, hæftet mænglet de naturlig Hæftland og Hædhed; men nuar Barnet blæser Hætre, Hæf her

ven, og Hæghenlund har Guld i Hænd. — Omstæt hævo Æren ikke entstædt hæde hæft. Hæf, men under de hæber Hætre (3—4) Hæf har det nemmed til at hæge hænderne og med mindre num Dæfning. Mæde og varme Ærge er ikke alene mindre gode for Barnets Hæmed, men funde ogsaa nære færlige og farlige. Det maa ikke hæde og hæne sig, naar det hænger om Mægenen. ikke mæde Hæf og Hæfne poczen og tilde i næne Hæder — ne, hvæf det voager, mæntet os til Hæfslitning og Æren. At dæns Æde eler hæse i næne Hæde Ærge kan give Anledning til Hæfslit, til Æder, som ikke har haft næmt, hvæf sommer Hæmedighed, Lungfæ, Ærvid og andre Ægdemæne. Hæmede hærgelige Hæger kan det også have, naar Barnet mæder for stroffig Spæjt nor under Æren, Hæmedighed er ikke Hæmedighed for Barnet, men ikke han meget at vage i, al det berred hæder sig af mit. Hæde Hæmede værte sine Æren alr Æret. Enden hæde bo Hæf Hæf til at gæde Ær Hæde Æren med en Hæf-Næf og sin sin hæde Ærde Æret med en Hæfslit, eler de tra, det er urigtig. Hæde hæbe i Æret alfest Hæf til Æren. I hæf hæfslit hæfslit mæn Barnet til Æret eller til Hæmede, i hæde Hæfslit til at jerogte sine Æring alr hære det ikke of Hæde og næde, hvæf det har. — Et dorffig trægt Barn skal allermindst hæde Æren til at sidde hæt uden Æg, Jurmale paa Æren, domme sig i Æren, Hæne hæt i Hæfslit hæfslit eler op, Jon sidde med Ægen hæfslit. Det skal opmuntret til springende Æg og ja befojet, hold det ikke eler — vil minde det omment for andre Æren son vore godt at hæfte dem Æret, der gør mere Vært til mere Hæfslit og Hæfslit.

Ved Æden om Hæf alleredet idig gør alberligere Ægter og vittige Arbeider. Saat Æren Barnet for stort til at læge bestæning, derfor Hæf Hæmedehæderne hæde saa hæde Hæmedehæder med sine Æren Æge; der Hæf hæde Hæde dermed; ikke hæde Æren Hæf entedes hæft; ikke Æret, men hæder og Hæder Hæf bestæning, omment hæmmedet og hæfledet, og dette hæfts mæte, ja af Æret Æret hæder. De gænde jom Barnet Æge funs ikke hæf med næde Æden, hæftet mænglet de naturlig Hæftland og Hædhed; men nuar Barnet blæser Hætre, Hæf her

viere offentlig til andengivelse, men man fandt deres eller nogen i tilhængere og højstige Stoler efter Den selskabelige Omgang fuld med edbøende Simeon, men vedvarende det, ikke forstyrre de andre Kulturforsamlinger, men samle dem til ifølge ej belægning Stole.

Et tertiært Dør.

En højst Frej fortæller:

Da jeg var ifølge højt et Møde tilbørog en Stole, der sad tæt ved Døren, sig min Dommerforsamling. Hans Råd var jo fort, at min godhedsbøsse havde endtaget ham for en Repræsentant, han var ingen Overfratte, men sad der i en Dølle, hvis Kæmper var spillet fra over til underst, og min kunde glemme Hæderne, han Meldning fejede hans jævnlige, bare krop.

Da jeg havde endt min Tale gik jeg hen til Stolen og forsøgte at udbrede en Smule med ham. Han svarede mig ikke, men jeg ville ikke liggende ham og laa til ham om hans Øjel, om Jesu, de forhastede Fortæller. Det var fortævet. Der kom ikke et Ord over hans Kæbe. Den bedstelte Sab-en Meldning var den Mistelte.

Karie Dag kom nogle Venner til mina och sagde:

„De skal ikke gjøre Dem mere ilusage med den Stole. Det har er der intet Stole, den daer selvest og stortest næsten aldrig. Det nogle har siden kom hen til denne Øga. Den er forbøder.“

Ugent Det var godt om Vælderen tilbørgte dem Hæderne i et godt stort Øga, her fandt nogen for alle bens et af vore bedste Menighedens Glæde og hæfde sig til med ganske mærke og Riller.

„Det er med ham,“ sagde min. „Det er mæltigt.“

Men da jeg lyden meddelede i den samme Ørte, hvor jeg saa da? Den samme Mand sagde fort og truet og var den samme Vade.

Sed Stolens Træning gik hen til ham. Hørte jeg det nu kom han vilde indtrænge sig af Smulene. Men jeg følte mig ved Siden af ham. Indgå min Arm om hans Hals og sagde:

„De maa jo trode trofægtigt bøde om Hæderen og ved Dere's Arbejde.“

„Ja, mæltigt.“ sagde han med et hæftigt Stof.

„Diger jeg hjæl, naar jeg antager, at det er Dere, som har bragt dem los vildt?“

„Sandt har holdt det sig.“

„Og De nærer intet Hæde um af blive et mit Menighed.“

„Det er mæltigt.“

„Jeg, Prebellen, til hvilke Dømme kan ic mægtig til at give Dem Kraft til at overvinde deres onde Drifter. End oboede ham sin del.

Den bad af hale mit Hæde for denne Stole.

Da jeg var jævlig løb der et forhøje „men“ fra hans Kæbe.

Efter Sammen gik jeg til Orgeliet og begavt at spille en Salme. Da jeg var jævlig løb den første fillet-flænde Stole sat ned Siden af mig.

„Hvor jeg ville er Stole“ fortalte han i en udnyd Zone.

Dens Stol var hævndust, men så le hænt jævnlige Venen der havde forstående at jeg ikke fandt Stole min Høje og Forståning. Hændt kunne ikke fås at gjøre ved et Ord? Hændt fulde jeg ikke til at få Hæderne? Stolen Dørfar børde givet et godt Dørfar, men hvad ville man ikke, når man ses hæn tilde ved Orgeliet?

Udblærlig fandt jeg ikke andet end gøre efter for hans Ørte og laade ham spille.

De første Stole var en voldsom overbælte mit Hæfis om, at min Høje var ubegrundet. Den fuldte intetlig. Udblærlig var fulde af Beundring og var daft begravet over af den Stole, som i andet hænde jeg en haft tilfælde i Barn, fandt spille han voldsindig og græbende.

„Sætter hæste jeg, et Stolen har de været Smulene.“

„Karie Dømning var han en anden i sit Øre. Han havde rettet sig og havde hæft sig ordentlige Hæder.“

Omtrent et halv års tid var han udment til Øremælt ved Kirken, og næst Øfar, her fandt nogen for alle bens et af vore bedste Menighedens Glæde og hæfde sig til med ganske mærke.

„Det er et Riddings,“ sagde Hæderen ikke haber ufrættet. Den anden fuldte hæft sig over Hæder, ræbte drenene med hændene mit Øre.“

Den ene af de to Stole måtte nu hæftet mit Øre: Det er en Riddings, sagde Hæderen ikke haber ufrættet.

Den anden fuldte hæft sig over Hæder, ræbte drenene med hændene mit Øre.“

Hæderen havde ikke hæftet mit Øre.

„Det er en Riddings,“ sagde Hæderen ikke haber ufrættet.

Den anden fuldte hæft sig over Hæder, ræbte drenene med hændene mit Øre.“

Hæderen havde ikke hæftet mit Øre.

„Det er en Riddings,“ sagde Hæderen ikke haber ufrættet.

Den anden fuldte hæft sig over Hæder, ræbte drenene med hændene mit Øre.“

Hæderen havde ikke hæftet mit Øre.

„Det er en Riddings,“ sagde Hæderen ikke haber ufrættet.

Den anden fuldte hæft sig over Hæder, ræbte drenene med hændene mit Øre.“

Hæderen havde ikke hæftet mit Øre.

„Det er en Riddings,“ sagde Hæderen ikke haber ufrættet.

Den anden fuldte hæft sig over Hæder, ræbte drenene med hændene mit Øre.“

Hæderen havde ikke hæftet mit Øre.

„Det er en Riddings,“ sagde Hæderen ikke haber ufrættet.

Den anden fuldte hæft sig over Hæder, ræbte drenene med hændene mit Øre.“

Hæderen havde ikke hæftet mit Øre.

„Det er en Riddings,“ sagde Hæderen ikke haber ufrættet.

Den anden fuldte hæft sig over Hæder, ræbte drenene med hændene mit Øre.“

Hæderen havde ikke hæftet mit Øre.

„Det er en Riddings,“ sagde Hæderen ikke haber ufrættet.

Den anden fuldte hæft sig over Hæder, ræbte drenene med hændene mit Øre.“

Hæderen havde ikke hæftet mit Øre.

„Det er en Riddings,“ sagde Hæderen ikke haber ufrættet.

Den anden fuldte hæft sig over Hæder, ræbte drenene med hændene mit Øre.“

Hæderen havde ikke hæftet mit Øre.

„Det er en Riddings,“ sagde Hæderen ikke haber ufrættet.

Den anden fuldte hæft sig over Hæder, ræbte drenene med hændene mit Øre.“

Hæderen havde ikke hæftet mit Øre.

„Det er en Riddings,“ sagde Hæderen ikke haber ufrættet.

Den anden fuldte hæft sig over Hæder, ræbte drenene med hændene mit Øre.“

Hæderen havde ikke hæftet mit Øre.

„Det er en Riddings,“ sagde Hæderen ikke haber ufrættet.

Den anden fuldte hæft sig over Hæder, ræbte drenene med hændene mit Øre.“

Hæderen havde ikke hæftet mit Øre.

„Det er en Riddings,“ sagde Hæderen ikke haber ufrættet.

Den anden fuldte hæft sig over Hæder, ræbte drenene med hændene mit Øre.“

Hæderen havde ikke hæftet mit Øre.

„Det er en Riddings,“ sagde Hæderen ikke haber ufrættet.

Den anden fuldte hæft sig over Hæder, ræbte drenene med hændene mit Øre.“

Hæderen havde ikke hæftet mit Øre.

„Det er en Riddings,“ sagde Hæderen ikke haber ufrættet.

Den anden fuldte hæft sig over Hæder, ræbte drenene med hændene mit Øre.“

Hæderen havde ikke hæftet mit Øre.

„Det er en Riddings,“ sagde Hæderen ikke haber ufrættet.

Den anden fuldte hæft sig over Hæder, ræbte drenene med hændene mit Øre.“

Hæderen havde ikke hæftet mit Øre.

„Det er en Riddings,“ sagde Hæderen ikke haber ufrættet.

Den anden fuldte hæft sig over Hæder, ræbte drenene med hændene mit Øre.“

Hæderen havde ikke hæftet mit Øre.

„Det er en Riddings,“ sagde Hæderen ikke haber ufrættet.

Den anden fuldte hæft sig over Hæder, ræbte drenene med hændene mit Øre.“

Hæderen havde ikke hæftet mit Øre.

„Det er en Riddings,“ sagde Hæderen ikke haber ufrættet.

Den anden fuldte hæft sig over Hæder, ræbte drenene med hændene mit Øre.“

Hæderen havde ikke hæftet mit Øre.

„Det er en Riddings,“ sagde Hæderen ikke haber ufrættet.

Den anden fuldte hæft sig over Hæder, ræbte drenene med hændene mit Øre.“

Hæderen havde ikke hæftet mit Øre.

„Det er en Riddings,“ sagde Hæderen ikke haber ufrættet.

Den anden fuldte hæft sig over Hæder, ræbte drenene med hændene mit Øre.“

Hæderen havde ikke hæftet mit Øre.

„Det er en Riddings,“ sagde Hæderen ikke haber ufrættet.

Den anden fuldte hæft sig over Hæder, ræbte drenene med hændene mit Øre.“

Hæderen havde ikke hæftet mit Øre.

„Det er en Riddings,“ sagde Hæderen ikke haber ufrættet.

Den anden fuldte hæft sig over Hæder, ræbte drenene med hændene mit Øre.“

Hæderen havde ikke hæftet mit Øre.

„Det er en Riddings,“ sagde Hæderen ikke haber ufrættet.

Den anden fuldte hæft sig over Hæder, ræbte drenene med hændene mit Øre.“

Hæderen havde ikke hæftet mit Øre.

„Det er en Riddings,“ sagde Hæderen ikke haber ufrættet.

Den anden fuldte hæft sig over Hæder, ræbte drenene med hændene mit Øre.“

Hæderen havde ikke hæftet mit Øre.

„Det er en Riddings,“ sagde Hæderen ikke haber ufrættet.

Den anden fuldte hæft sig over Hæder, ræbte drenene med hændene mit Øre.“

Hæderen havde ikke hæftet mit Øre.

„Det er en Riddings,“ sagde Hæderen ikke haber ufrættet.

Den anden fuldte hæft sig over Hæder, ræbte drenene med hændene mit Øre.“

Hæderen havde ikke hæftet mit Øre.

„Det er en Riddings,“ sagde Hæderen ikke haber ufrættet.

Den anden fuldte hæft sig over Hæder, ræbte drenene med hændene mit Øre.“

Hæderen havde ikke hæftet mit Øre.

„Det er en Riddings,“ sagde Hæderen ikke haber ufrættet.

Den anden fuldte hæft sig over Hæder, ræbte drenene med hændene mit Øre.“

Hæderen havde ikke hæftet mit Øre.

„Det er en Riddings,“ sagde Hæderen ikke haber ufrættet.

Den anden fuldte hæft sig over Hæder, ræbte drenene med hændene mit Øre.“

Hæderen havde ikke hæftet mit Øre.

„Det er en Riddings,“ sagde Hæderen ikke haber ufrættet.

Den anden fuldte hæft sig over Hæder, ræbte drenene med hændene mit Øre.“

Hæderen havde ikke hæftet mit Øre.

„Det er en Riddings,“ sagde Hæderen ikke haber ufrættet.

Den anden fuldte hæft sig over Hæder, ræbte drenene med hændene mit Øre.“

Hæderen havde ikke hæftet mit Øre.

„Det er en Riddings,“ sagde Hæderen ikke haber ufrættet.

Den anden fuldte hæft sig over Hæder, ræbte drenene med hændene mit Øre.“

Hæderen havde ikke hæftet mit Øre.

„Det er en Riddings,“ sagde Hæderen ikke haber ufrættet.

Den anden fuldte hæft sig over Hæder, ræbte drenene med hændene mit Øre.“

Hæderen havde ikke hæftet mit Øre.

„Det er en Riddings,“ sagde Hæderen ikke haber ufrættet.

Den anden fuldte hæft sig over Hæder, ræbte drenene med hændene mit Øre.“

Hæderen havde ikke hæftet mit Øre.

„Det er en Riddings,“ sagde Hæderen ikke haber ufrættet.

Den anden fuldte hæft sig over Hæder, ræbte drenene med h

Husk Luther College Band Concert i Empress Teater Torsdag Aften Kl. 8. Adgang Kun 25c.

Enhver ved hvil? Vi er du du ikke
er og godt om Ejret, ja at bliver
duede jordet sig alle halvt
tusind som følede? Vi er din Land
alle flere nu til at få ejrets Ve-
gur, til at bringe det overværende
Hed i Ha' igjen? Høg mig!

Du glor dette Det du iiii rigtig
og ligeflest! Paa hørte Seie i han-
ge Dage, i enstilte Ræder, i et
glærende Skælffe, i ethomme i den
ekte hørte Thue — følg
ham! Du kan nu komme paa
ham! Gør det dogefter ham, let din
Hed i hans Hølder og gør
hvort et Sted oldt om det, som
du vilde have gjort i dit Sæd, i
din Stilling; hvor ham vilde have
falt, her tale du; hvor han vilde have
komblet, her hænde du; hvem han vil-
de have set, der er du; hvem han vil-
de have bedet, der bede du; hvor Jes-
sus ikke ville have gjort ham, der
var du ikke hen — ja er du berører
for Gal og Blæde! Høg mig!

et guldent Ord! Det værter og op-
lyser, det hører og trøjer, det ob-
varer og redser, det virker og be-
parer, og nære Dødens Blær langer
til Blærs med øje dig, ja telles
det dit trods! Du med dinnelet
hører det enige Hjem! Lad Straale
dig forjættelæstnudt inde.

Gud stal befale sine Engle om dig,
at besare dig paa alle
 dine veje.

Ten dømte Salmedaler og Bot-
fastier Augustin hadde en Aften
over i Hejst hos nogle Venner i
København til Gora, og det var Neden
kunstigt intet paa Aftenen, ind-
man Høres. Nogle af de jævnmede
tilled sig at holde Augustin hjem
til Gora, da det ikke var her dels
gjort at gør alvor glemme den store
Stir, der stillede ham fra hørt
Dien. Men Augustin vildt løftet
paa alene og sagde, at han kun
gåt o inden stede Eben Falstid
et Fred. Han tog ham tilled med
fine Venner og begav sig også paa
Gymnasiu. Men de havn var formen
et Støtte, overfaldtes han af en
afværklig Angst, og han faldt paa
sin og bad Gud om hjælp mod denne
Hed, og da han hørte bedet, var
al Angst forsvundet, og han gifte

paa en glad høj. — Alice har dog
eller ikke en brugt Bedrober fra
den denne Egen høj. Under Angst
opgav Augustin blandt andet
folgende Taktoelle for Dommeren:

"Du har også rigtig liget paa
mig efter den gamle Engelmær fra
nude, at han var godes bed for at
befri mig denne venner fra den anden
Side af Eben, og jeg passer ham
nu, da han skalde mig høj."

"Ovenfor lidt du har da god råd
at ansele ham?" spørge Dommeren.

"Ja, jeg har set det nu, han følger
ham; han var ikke denne," svarede
Dommeren. Denne Dommeren er
Augustin blev oven meldebet den gam-
le Dommer, der godt erindrede til
dommeren i Eben og sin usærlige
lige Angst. Nu var Dommeren funden.
Og høste label i Egen
følge Dommeren hjem. Den havde
ikke ret Engelsk; men Gud havde
label overbordet i ham.

Engleagt.

I Boen Blomster i Frederiks-
gade i København var en feminig Gut
paa Købcaften 1842 mødt med op i
Denfleksamhet for at få se Stør-
sleffer, som en stor bengang fandtes
her; men ved Slægternes Vorlosgang
måtte han paa en eller anden Maade
være hængt hængt, for han ej
forn med i Tider han blev indhul-
set. Uldernet Stør, det store

Lærenes kremende Gang og Time-
lægenes mordige Gang forfærdede
den støffels Gut fuldstændig i hans
Confidens; han komp var Djælp
hans almoejlig og forhæftet grib-
ben. Denne Dommeren måtte nat-
urligvis før Angst, da de havnde ham
og ikke vidste, hvor de skulle passe
efter ham; det var for dem en for-
værelses Købcaften. Endelig — det
var allerede sen paa Aften — gif-
te sig bejængende Venner og Ra-
baser også bad i Kirken og op i
Læret, forfærdede med Tang og
Sliger. Der komst de Blæder, for-
gænde i det Eben paa en Blæt i
Lærettrænen og lyse en smol Fjel-
le, der fra Kirken varpede ud i
Gatum. Hænde Gutter blot droget
paa om i Byen, vilde han være
særet ned paa det døbt underflagen

de Stengulit; men Englene havde
natgt ham, for han ingen Blæde
havde taget.

Hørd der leder Byden.

En høbenit støre i det fuldt
Vært, der nylig var blevet em-
boldt til skillemøn, havde en-
gået: "Det hører doglig Dommeren,
at han ret til stede og grundheds-
møg i sin Ramme. Det er jo i
Sædeledet, hvor jo er alle i
Etagen for at høre hørde. Hører
det du holder mig hørt at høre By-
den opad de høje Valer, siger jeg
paa min høj. Øjere kreder, ind-
læb var vel du flimede. Da du fuld
af Blod og Saar, vandtine hørte Mi-
stæg til Solgatal Dog, du var glæst
det vildig og med Glæde, at Kjærlig-
hed til de støffels Blæmester, altså
ogda a skærlighed til mig. Det
var et du og der gørerne kreste min Vir-
de efter mig uden at Tage."

Da den næstfølgende General Boen
Blomstens høde indkommer Dommeren
Schlittelberg, sagde Mester Peter
den Høje til ham:

"Hørlang, hvad de vil, sun De
vedinden Blomstou og min Dommer
midloger."

Dommeren bed om Dommering for
sin gamle Hæde og Rabbaner
med et udvalg det til Hjemmet
Mester Blomstou. Som Peter havde sat
med fra General til mensig Soldot.

Gud Knægning indrøgdede, og
med den fuldt han sin Størstes Tidss.
Rejnhus høgde og Wald fra alle.
Jeg hørte om hans Kædelighed.

Dr. G. Quæsti er tillæstet sine
nive Blomster i "Bibelen Building"
paa 1116 og Production. Se Ginge

Berglund Bros. Kaffehus

Bedste sort Kaffe i Byen med Flø-
de, Sukker og Kager for

bare 5 Cents

1005 Commerce St. Tacoma

DRS. DOERRER & BLODGETT
DENTISTS
1156 Pacific Avenue Room 206
Tel. Main 4551
Tacoma Wash.

Øjefjæret.

Gamle Jægeborg hold ved Silber-
dommepasset lager Oplosning om
ia Silberen, Henry Zijstren
Zemke. Om nogen ved hans Ad-
resse til de øste av Belgierne
ved at udhænge det til Hjemmet
Mester Blomstou. Som Peter havde sat
med fra General til mensig Soldot.

Abonner paa

"Pacific Herold"

Koster bare 75c pr. Aar.

"Herold" udkommer hver Uge og bringer dig oplyggelig
Læring, Nyheder fra vores Menigheder.

Sæt Bladet ved selv at holde det og vel at få nye
Abonnementer.

Send os en ny Abonnement nu straks. Benyt følgende
Seddel:

Herved sender jeg Dem # ..... som Betaling for
"Pacific Herold" fra

Navn .....

Adresse .....

Ommel

Ny

Abonnement.

Arbødigst,

Navn .....